

Conte

Descobriment

per Josep M.ª Riu

Joan i Jaume eren -o són- uns joves inquiets. Com deia un dia el doctor Marañón, el jove com a tal ha de ser rebel. Ja li vindran els dies de la sensatesa, del mirar-se les coses amb calma. Ara, de moment, la "rauxa" és una de les seves característiques. No cal dir com n'és de ridícula, per exemple, la conducta del "vell verd"; és una de les situacions més tristes en què pot caure la persona, ço que vol dir que a cada edat correspon una actitud determinada i, en certa manera, natural. I no és pas que no desitgem una joventut reflexiva i entenmentada, sinó tot el contrari. Ara bé, unes ganes de veure món i un delit d'horitzons més amplis, sí que sembla ser una nota de salut en el panorama de la vida juvenil.

Com que disposaven del títol de pilot d'aviació i tenien a mà una avioneta del Club local, Joan i Jaume decidiren un dia d'estiu d'enfilar-s'hi i emprendre un vol llarguíssim fins que exhaurissin totes les reserves de combustible. Anirien en línia recta en direcció "est". I on arribessin s'hi estarien una llarga temporada. Estaven ja una mica tips de la pròpia ciutat i comarca. Desitjaven ardentment veure noves cares i nous costums; eixamplar horitzons i començar una nova existència. Encara que no sabien en què consistiria aquesta nova vida que somniaven.

Quan fou plena nit empengueren el vol. L'aparell s'aixecà àgil, lleuger, quasi silencios. Joan havia esmerçat molts dies en deixar-ho tot a punt. Repàs de motors, d'olis, de palanques. Ara en trobava el premi amb aquesta suavitat que convertia el vol en una autèntica delícia.

Ambdós estaven excitats. Si bé per fora semblaven impassibles, per dins, notaven una frissança especial. Una mena de neguit com el que devia sentir Lindberg en la seva travessa de l'Atlàntic en els anys 20. Ara començava, per a ells, l'anhelada aventura. El seu eixamplament psicològic i el seu "alliberament". La ciutat se'ls havia fet petita. S'hi sentien incòmodes. Necessitaven una cura d'universalitat: de trencament de les coses tradicionals i sabudes. Calia el descobriment de noves terres i nous plantejaments vitals.

Tots dos s'havien adormit. Portava l'aparell el pilot automàtic. L'havien fixat en línia recta i sortís el que sortís.

Dibuix de l'Illes de Sant Joan i Vila-Pera

Més o menys tenien idea que anirien a parar a la Xina. Volaren moltes hores. Mai n'havien fet tantes. Quan es despertaren, el sol il·luminava tot el paisatge. Si bé una mica de calitja ho emboirava tot. Només pogueren distingir que molt a prop seu hi havia un camp d'ateratge. Determinaren d'aprofitar-ho. No tenien idea d'on podia ser aquell camp d'aviació. L'Índia, Xina?

Pogueren prendre terra sense que ningú els digués res. Semblava un camp abandonat. Deixaren l'avioneta en un racó del camp i es decidiren a descobrir tot l'entorn del lloc on es trobaven. De moment només veien que camps. La calitja d'un dia d'estiu no els permetia veure-hi més enllà d'uns certs límits. No veien cap muntanya ni ciutat. Només camps, algun arbre i algun camí.

No obstant notaren que alguna cosa havia canviat. Respiraven millor que en el seu país -comentà Jaume. Es veia clar que el clima era asiàtic. Fins i tot es podia comprovar en alguna construcció aïllada prop del camí per on transitaven. Els arbres i àdhuc la classe d'alguns ocells, els confirmaren que es trobaven en aquella part del món: en l'antiquíssima Àsia.

"Valia la pena, valia la pena" anava cridant en Joan a cada meravella que descobria en el paisatge. Les ondulacions del paisatge -meravellós i tendre-quasi els extasiaven. Allà al lluny començaven a perfilar-se unes muntanyes, una serra. I per l'altra banda també, i a l'altra. O sigui que es trobaven

en un pla. I com més s'aclaria l'horitzó més detalls els sorprenien i captivaven.

"S'ha de reconèixer que fora de casa és on es troba la cosa bona, fantàstica" exclamava Joan. "Beneïda l'hora en què empenguérem el vol per a contemplar el panorama més sensacional que hom pugui contemplar", afirmava Jaume.

Poc a poc s'adonaren que s'acostaven a una ciutat que, segons semblava, era bastant gran. Tota ella brillava sota el sol d'agost, com una perla. "Fixa't, Joan, sembla un conte de les "mil i una nits". Sembla una ciutat feta d'or, de plata i de vori".

Pujaren a un turonet des d'on es podia veure tota la comarca amb les muntanyes que l'encerclaven i la ciutat que s'estenia al bell mig. Passaren unes hores durant les quals no sortien del seu encantament. No endevinaven on havien anat a parar. En Joan deia que a l'Índia i Jaume s'entossudia que eren a la Xina.

Cap a la tarda l'aire es va anar afinant. Ara es podien contemplar bé tots els detalls. El ponent era dolcíssim i tot era pur i clar. Joan i Jaume veien, seguien, comprovaven, que les muntanyes que contemplaven eren Sant Llorenç, el Montseny, Montserrat i el Tibidabo. La comarca era el Vallès, i la ciutat Sabadell. Però ara ho veien amb uns ulls nous i amb noves sensacions. Havien volat hores i hores descrivint un cercle damunt del mateix lloc d'on havien sortit, i havien descobert la "seva terra".